

Ἡ ἐν Χικάγῳ Ἐκθέσις. Τῇ 1 μαΐου 1893 θὰ γείνη ἡ ἑναρξίς τῆς μεγάλης ἐν Χικάγῳ παγκοσμίου Ἐκθέσεως ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς τετρακοσιετηρίδος ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς. Οὐδεμία χώρα τῆς Ἑβρώπης θὰ μείνῃ ἀμέτοχος τῆς μεγαλοπρεποῦς ταύτης Ἐκθέσεως, ἀλλὰ πᾶσαι θὰ φιλοτιμηθῶσι νὰ ἐπιδειξώσιν ἐναμίλλως τὰς προόδους τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς τέχνης των. Ὁ τόπος αὐτὸς τῆς Ἐκθέσεως δὲν εἶνε πολὺ εὐνοϊκὸς διὰ τοὺς προσελευσόμενους ξένους, διότι ἡ πόλις Chicago ἀπέχει ἀπὸ τῆς Νέας Ὑόρκης τοσοῦτον περίπου, ὅσον οἱ Παρίσιοι ἀπὸ τοῦ Βερολίνου· ἀλλ' ἄρκει ν' ἀναλογισθῶμεν τὸ μέγεθος καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν, τὰς κολοσσιαίας προόδους τῆς πόλεως ταύτης, τὰς εικοσιαρόφους οἰκίας τῆς, τοὺς 27 σιδηροδρόμους τῆς, τὰς 500 ἐκκλησίας τῆς, τὰς 531 ἐφημερίδας αἰτίνες τυποῦνται ἐν αὐτῇ, τὴν τεραστίαν ταχυδρομικὴν κυκλοφορίαν, ἥτις ἐκτιμᾶται εἰς πολλὰς ἑκατοντάδας ἑκατομμυρίων, καὶ τὰ λοιπὰ θαύματα τοῦ Χικάγου, ὅπως ἐννοήσωμεν διατὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ἐξέλεξαν ἀκριβῶς τὴν μεσόγειον ταύτην πόλιν ὡς τόπον συνεντευξέως ὁλοκληροῦ τοῦ βιομηχανικοῦ κόσμου πάσης τῆς γῆνης σφαίρας. Ἐνταῦθα ἀπεφάσισαν οἱ Βορειοαμερικανοὶ νὰ καταπλήξωσι τὸν κόσμον, καὶ πρὸ πάντων νὰ δείξωσιν εἰς τοὺς Νοτιοαμερικανοὺς ὅτι οὐδεμία χώρα τοῦ κόσμου δύναται νὰ παραβληθῇ κατὰ τὴν πρακτικὴν ἱκανότητα πρὸς τὸν Βορειοαμερικανικὸν Σύνδεσμον.

Τῇ παραμονῇ τῶν Χριστουγέννων τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐστάλη ἡ πρόσκλησις παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς οἰκουμένης. Τὸ ὅλον ἔργον τῆς Ἐκθέσεως εὐρίσκειται εἰς χεῖρας τῆς «Kolumbus Exhibition-Society», ἥτις ἔχει ἐπὶ τοῦ παρόντος 6 ἑκατομμύρια δολλάρια εἰς διάθεσίν τῆς, προσδοκᾷ δὲ καὶ ἄλλα ἑκατομμύρια παρὰ τῶν καθ' ἑκάστης Πολιτειῶν. Εἰς ταῦτα δὲν συνυπελογίσθησαν τὰ 5 ἑκατομμύρια δολλάρων τῆς πόλεως Chicago, δι' ὧν τὸ ὅλκον κεφάλαιον τῆς Ἐκθέσεως θὰ ἀνέλθῃ εἰς 15 ἑκατομμύρια, ἥτοι εἰς πλείονα τῶν 75 ἑκατομμυρίων φράγκων.

Διὰ τοὺς ποιητάς. Κατὰ ποίαν ἡλικίαν οἱ ποιηταὶ ἔχουσι τὴν πλείστην δημιουργικὴν δύναμιν; Πολλοὶ νομίζουσιν ὅτι ἡ μεγίστη παραγωγικότης, ἡ μεγίστη δημιουργικὴ δύναμις τοῦ ποιητοῦ εἶνε περιορισμένη εἰς ὥριμην τινὰ ἡλικίαν, καὶ ὅτι ἐξασθενεῖται προϋπάρχοντος τοῦ χρόνου ἢ καὶ ἐξαντλεῖται ἐντελῶς ἀρχομένου τοῦ γήρατος· ἄλλοι δὲ τὸνναντίον πιστεύουσιν ὅτι ἡ δύναμις τοῦ ποιητοῦ καὶ ἐν γένει τοῦ καλλιτέχνου εἶνε ἐντελῶς ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῆς ἡλικίας. Τὴν τελευταίαν ταύτην γνώμην καθιστᾷ πιθανωτέραν ὁ ἐξῆς κατάλογος, ὅστις μετ' ὅλην τὴν ξηρότητα θὰ φανῇ ἰσως ἀρεκτὰ ἐνδιαφέρον εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους περὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Ἐν τῷ καταλόγῳ τούτῳ ἀπαριθροῦμεν ὀλίγα τινὰ ἐκ τῶν διασημοτέρων ποιημάτων, παραθέτοντες συγχρόνως τὴν ἐν ἡ ἐπομῇ-θησαν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ἡλικίαν: Ὁ Σολωμὸς ἐποίησε κατὰ τὸ 25 ἔτος τῆς ἡλικίας του τὸν Ὑμνον εἰς τὴν Ἐλευθερίαν. Ὁ Petöfi κατὰ τὸ 26 τὸ Most vagy soha. Ὁ Τουργένιεφ, κατὰ τὸ 27, τὸ Ἡμερολόγιον ἐνὸς κυνηγοῦ. Ὁ Οὐλανδ, 28, Ποιήματα. Ὁ Αἶνε, 28, Βιβλίον τῶν φασμάτων. Ὁ Scheffel, 29, Ekkehard. Ὁ Βόρων, 28, τὸν Μανφρέδον. Ὁ Βίκτωρ Οὐγώ, 29, τὸ Notre dame. Ὁ Andersen, 30, τὰ Παραμύθια (Märchen). Ὁ Τάσσο, 31, τὴν Ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἱερουσαλῆμ. Ὁ Γριλλπάρτσερ, 31, τὸ χρυσοῦν δέντρον. Ὁ Rückert, 32, Ἐρωτος ἔαρ. Ὁ Kleist, 34, τὸ Hermannschlacht. Ὁ Καμπίες (Camöens), 36, τὰς Λουσιάδας. Ὁ Κέλλερ, 37, οἱ ἄνθρωποι τῆς Σελδβύλγης. Ὁ Ραβελαι, 38, τὸ Gargantua. Ὁ Δικκενς, 38, τὸ Κόμπερφηλδ. Ὁ Σαϊξπῆρος, 39, τὸν Ἀλέκτον. Ὁ Jean Paul, 40, τὸν Τιτάνα. Ὁ Tegnér, 43, τὸ Frithjofssage. Ὁ Σχίλλερ, 44, τὸν Τέλλον. Ὁ Μολιέρως, 45, τὸν Ταρτοῦφον. Ὁ Βεϊλανδ, 47, τὸν Oberon. Ὁ Cervantes, 47, Δὸν Κιχῶτον. Ὁ Σκῶττ, 48, τὸ Ivanhoe. Ὁ Κλόποτοκ, 49, τὸν Μεσσίαν. Ὁ Λέσσιγγ, 50, τὸν Νάθαν. Ὁ Ρουσσώ, 50, τὸ Contract social. Ὁ Beaumarchais, 51, τὸν Γάμον τοῦ Φιγαρώ. Ὁ Reuter, 54, τὸ Stromtid. Ὁ Δάντε, 55, τὴν

θεῖαν κωμωδίαν. Ὁ Σοφοκλῆς, 56, τὴν Ἀντιγόνην. Ὁ Μίλτων, 57, τὸν Ἀπολεσθέντα Παράδεισον. Ὁ Γκαίτε, 59, τὸ πρῶτον μέρος τοῦ Φαύστου. κτλ.

Τὸ αὐτὸ ἐξάγεται καὶ ἐκ τῆς παραθέσεως τῶν λοιπῶν καλλιτεχνῶν, ἀρχιτεκτόνων, γλυπτῶν, ζωγράφων καὶ μουσικῶν.

Στέμμα ὡς ἐνέχυρον. Ἐν τῷ μυθιστορηματι τοῦ Daudet «Οἱ βασιλεῖς ἐν ἐξορίᾳ» ἀπαντᾷ ἐπεισόδιόν τι, καθ' ὃ βασιλεὺς τις ἀναγκάζεται νὰ καταλίπῃ ὡς ἐνέχυρον τὸ στέμμα του· τὸ πλάσμα τοῦτο τῆς φαντασίας τοῦ μυθιστοριογράφου ἐπραγματοποιήθη, ἢ μᾶλλον ἐπαρμολύθη ἐσχάτως δι' ἀληθοῦς τινος γεγονότος. Παρὰ τινι ξενοδόχῳ ἐν Ὁστένδῃ ἔθηκεν εἰς βασιλεὺς τὸ στέμμα του ὡς ἐνέχυρον διὰ τὰ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ χρεὶ του ἄτινα ἀνῆρχοντο εἰς πολλὰς χιλιάδας φράγκων. Ἀλλ' ὅτε ὁ ξενοδόχος ἠνέωξε τὸ κιβώτιον, ἀντὶ στέμματος καὶ πολυτίμων λίθων εὗρεν ἐντὸς χάρτου τυλιγμένα χαλίκια. Καὶ ὅμως ὁ καλοπληρωτὴς οὗτος ἦτο ἐστεμμένη κεφαλὴ ἐκ τῆς ἀνατολικῆς Ἀσίας, ὁ βασιλεὺς τῶν Sedangs, Μαρία ὁ πρῶτος (Marie I.). Ὁ ἡγεμὼν οὗτος, ὅστις ὡς ἡγεμονεῶν πρίγκηψ» προσέλαβε τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς του, ἐγεννήθη ἐν Παρίσις, ἀφ' οὗ δὲ κατεσπατάλησε τὴν κληρονομίαν του, ἐστάλη εἰς Τογκίνον, ὅπως πορισθῇ ἐκεῖ οἶαν δήποτε θέσιν. Μετέβη, καὶ δι' τῇ ὑποστηρίξει τῆς κυβερνήσεως, εἰς τὰς ἀγνώστους φυλάς τοῦ ἐσωτερικοῦ, εἰς τὰς ὁποίας τοσοῦτον ἐπεβλήθη διὰ τῶν φυσικῶν αὐτοῦ προτερημάτων, ὥστε οἱ Sedangs ἐξέλεξαν αὐτὸν βασιλέα. Μετὰ ταῦτα ἐπέστρεψε πάλιν εἰς Τογκίνον καὶ βραδύτερον εἰς Γαλλίαν, καὶ διένεμε πανταχοῦ τοὺς μεγαλοσταύρους καὶ τὰ ἄλλα μικρότερα παράσημα τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθέντος τάγματος, λαμβάνων ὡς ἀντάλλαγμα παρὰ τῶν τιμωμένων χρημάτων δανεικὰ ἢ ὑπογραφὰς διὰ δάνεια. Εἰ καὶ παρὰ τῇ κυβερνήσει εὐδὺς ἐξ ἀρχῆς οὐδεμιᾶς ἀπήλαυεν ἐμπιστοσύνης ὁ βασιλεὺς Marie, κατάρθρωσεν ὅμως νὰ ἐπιβληθῇ εἰς ἑκατοντάδας ἐπιχειρηματιῶν καὶ μεγαλεπιβόλων τυχοδιωκτῶν. Μετ' οὗ πολὺ ὅμως ἡ δόξα του ἐτελείωσεν ἐν Παρίσις· ἀλλ' ἐν Βελγίῳ εὐρέθη πλοῦσις τις ἔμπορος, ὅστις προσέφερεν αὐτῷ 40,000 φράγκων, ἱκανὰ ὄπλα καὶ ἄλλας παρσκευὰς πρὸς μίαν ἐκστρατείαν εἰς τοὺς Sedangs. Κατὰ τὸν πλοῦν ὁ βασιλεὺς ἔκαμνε τὰς μεγαλητέρας τρέλλας. Εἰς τὸ Σιγγαπόρῃ ἐρωτεύθη μίαν γυναῖκα, μικτῆς καταγωγῆς (mulatre) καὶ κατεσπατάλησε μετ' αὐτῆς ὅλα τὰ διὰ τὴν ἐκστρατείαν προωρηματιῶν χρήματα. Εἰς πλησιόχωρόν τινα νήσον ἤλθεν εἰς ἐριδα πρὸς τινα Γάλλον Villeneuve, τὸν ὁποῖον πιθανῶς ἐφαρμάκευσε. Ὁ Γάλλος πρόξενος ἐν Σιγγαπόρῃ ἤθελε νὰ ἐνεργήσῃ τὴν σύλληψίν του, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ ὁ Marie I. ἀπέθανεν αὐτοχειρῶς εἰς ἡδηλητρισθεὶς ὑπ' ἄλλου τινός. Ἰσχυρόν τι δηλητηριῶν ἔφερε πάντοτε μετ' ἑαυτοῦ πλησίον τῶν παράσημων του. Μεταξὺ τῶν καταλειφθέντων πραγμάτων εὐρέθησαν καὶ φράττα ροδόχροα γραμματόσημα με πέντε στέμματα, ἀν καὶ ἐν τῷ βασιλείῳ του οὐδέποτε ὑπέφρε τυχοδρομεῖον.

Ἐν γραμματόσημον ὡς προΐξ. Ἐφημερίς τις τῆς νήσου Mauritius φέρει τὴν ἐξῆς εἰδοποίησιν: «Συλλογεὺς γραμματοσήμων, ὅστις ἔχει συλλέξει μέχρι τοῦδε ὑπὲρ τὰς δώδεκα χιλιάδας διαφόρων γραμματοσήμων, ζητεῖ νὰ νυμφευθῇ μίαν κυρίαν, ἡ ὁποία νὰ εἶνε ἐπίσης ἐνδουσιώδης συλλέκτρια, φθάνει μόνον νὰ ἔχῃ εἰς τὴν κατοχὴν τῆς τὸ κυανοῦν τῆς μιᾶς πέννας γραμματόσημον τοῦ Μαυριτίου, ἐκδοθὲν ἐν ἔτει 1847.» — Ὁ κύριος οὗτος, ὡς φαίνεται, δὲν εἶνε φιλοχρήματος, προικιστὴς, διότι τὸ ζητούμενον γραμματόσημον ἂν καὶ εἶνε σπανιώτατον, δὲν ἔχει ὅμως ἀνωτέραν τῶν διακοσίων λιρῶν στερελινῶν ἀξίαν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν γραμματοσήμων. Εἶνε δὲ καὶ μετριώτατος εἰς τὰς ἀπαιτήσεις του διότι δὲν ἔρωτᾷ καθόλου, οὔτε περὶ τῶν γονέων καὶ λοιπῶν συγγενῶν, οὔτε περὶ τῆς ἡλικίας, οὔτε περὶ τῆς καλλονῆς οὔτε περὶ τῆς ὑγείας οὔτε περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς μελλούσης συζύγου του: Ζητεῖ μόνον ἐν γραμματόσημον, τὸ ὁποῖον νὰ συγκολλήσῃ τὰς δύο ἐρώσας καρδίας.